

Все в казковому мовчанні;
Впав на пагорб дим нічний;
У хмарок яснім убранні
Ходить місяць молодий.
Бачу: ліра на могилі
Спочиває в тихім сні,
Часом звуки легкокрилі,
Мов дрімоти співи милі
В мертвій чуються струні.
Бачу: горлиця на лірі,
В розах кубок і вінець...
Спочиває, друзі, в мирі
Любострастя тут мудрець.
Подивіться: на порфірі
Оживив його різець!
Мовить він: "Старий я, сивий,—
Сам же в дзеркало зорить.—
Дайте ще хоч день щасливий!
Нам не вічно, леле, жить!"
Ліру взяв свою уроче,
Аж нахмурилась брова,
Про війну співати хоче,
Про любов лише співа.
Тут готується природі
Борг останній заплатить.
Дід танцює в хороводі,
Просить келихи налить.
Круг закоханця старого
Діви в'ються у танку;
Прагне в часу він скупого
Мить украсти ще п'янку.
От і музи, і харити
В гроб улюбленця звели;
Ігри й танці, співи й квіти
Вслід за ним туди пішли...

Зник поет, як насолода,
Як любові сон легкий.
Смертний,— каже нам природа,—
Безтурботно щастя пий;
Утішайся, утішайся,
Кубок повно наливай,
Палом ніжним утомляйся
І при чаші спочивай!

Переклад: М. Рильський